

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka ve věci

žalobce: **A. I.**
bytem Š. 132/62, B.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18.4.2016, č.j. MV-25644-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18.4.2016, č.j. MV-25644-4/SO-2016, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 8.12.2015, č.j. OAM-15974-14/TP-2015. Tímto rozhodnutím byla dle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky s odůvodněním, že nebyly potvrzeny podmínky podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že žalovaná ve svém rozhodnutí ze dne 9.7.2015, č.j. MV-27565-3/SO/sen-2015, týkajícím se žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu, uznala, že skutečnost, že je žalobce ženatý, sama o sobě nevylučuje, že opustil společnou domácnost vedenou s manželkou a že žije ve společné domácnosti s N. V. Obdobně žalovaná rozhodla ve věci vedené pod č.j. MV-76730-3/SO-2015. Správní orgány tedy v dané věci postupovaly v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce uvádí, že on a jeho družka splňují podmínky podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Předmětné ustanovení neobsahuje žádnou podmínku o tom, že cizinec nesmí být formálně ženatý s jinou ženou. Žalobce je se svou manželkou v rozvodovém řízení, přičemž zákon nestanoví, že se stane rodinným příslušníkem N. V. až dnem právní moci a vykonatelnosti rozsudku ve věci rozvodu manželství.
4. Žalobce dále uvádí, že pokud správní orgány dovodily narušení veřejného pořádku či obcházení zákona o pobytu cizinců s ohledem na dvojí manželství v materiální rovině, měly rozhodovat podle jiných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., podle kterých má být hodnocena a posuzována výhrada veřejného pořádku či obcházení zákona při rozhodování o žádosti o povolení trvalého pobytu.
5. Žalobce také namítá, že k žádosti o povolení trvalého pobytu předložil doklad rodinného příslušníka občana České republiky a navrhoval provedení výslechu svědků, jakož i šetření v místě bydliště. Prvostupňový orgán nicméně tyto důkazy neprovedl a s návrhy na doplnění dokazování se v odůvodnění svého rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal; tento postup odporuje § 68 odst. 3 správního řádu.
6. Žalobce dovozuje, že trvalost vztahu s jeho družkou je prokazována dále žalobou, kterou se žalobce domáhá rozvodu manželství s paní F. I., spisovým materiálem vedeným u prvostupňového orgánu pod č.j. OAM-7335-28/PP-2014 (protokoly o výsleších žalobce a jeho družky, pobytová kontrola v místě bydliště) a spisovým materiálem vedeným u prvostupňového orgánu pod č.j. OAM-1441/PP-2013 (výpovědi žalobce, jeho družky a dcery jeho družky, pobytová kontrola, doložené fotografie). Podle žalobce správní orgány při svém rozhodování postupovaly v rozporu s § 6 odst. 2 a § 8 odst. 2 správního řádu, pokud nevycházely z podkladů obsažených v jiném řízení o žádostech žalobce o povolení k přechodnému pobytu.
7. Žalobce odkazuje na závěry žalované, že v případě žalobce došlo k přerušení nepřetržitosti přechodného pobytu na území, protože o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ze dne 4.2.2013, č.j. OAM-1441/PP-2013 a ze dne 22.5.2014, č.j. OAM-7335/PP-2014, bylo rozhodnuto negativně, neboť žalobce není a ani v průběhu řízení o žádostech nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a že takový důvod zamítnutí žádosti zpětně potvrzuje, že žalobce nesplňoval ani zákonné podmínky pro použití § 87y zákona č. 326/1999 Sb. na dobu před právní mocí rozhodnutí o jeho žádosti. Žalobce tyto závěry považuje za nesprávné a dále odkazuje na rozhodnutí žalované ze dne 2.10.2014, č.j. MV-75359-4/SO-2014, podle něhož pokud odvolatel podal žádost o přechodný pobyt, s ohledem na § 87y věty druhé do doby právní moci rozhodnutí o

žádosti pobývá na území na základě přechodného pobytu v režimu zákona o pobytu cizinců a tedy splňuje podmínku uvedenou v § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.; podle žalobce tento závěr byl dále potvrzen dalším rozhodnutím žalované ze dne 31.7.2015, č.j. MV-61836-5/SO-2015. S odkazem na tyto skutečnosti žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí odporuje § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce k tomu dodává, že přechodný pobyt v režimu § 87y zákona č. 326/1999 Sb. se započítává do nepřetržitého pobytu ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

8. Žalobce konečně namítá porušení § 2 odst. 1 a 2, čl. 3 odst. 1, čl. 10 odst. 2, čl. 15 odst. 1 a čl. 16 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod a dále § 2 odst. 1, 4, § 3, § 6 odst. 2, § 7 a § 8 odst. 2 správního řádu.
9. Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení napadeného i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

10. Žalovaná uvádí, že žalobce je stále ženatý s F. I., což zpochybňuje trvalost jeho vztahu s N. V. Není možné připustit, aby vedle sebe existoval vztah mezi manžely a vztah obdobný, na který by se hledělo v intencích zákona o pobytu cizinců jako na rodinný vztah, tedy manželství, neboť v materiální rovině by tak byla připuštěna možnost existence dvojího manželství a cizinec by čerpal z výhod postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie jako manžel, ačkoliv je ženatý s jinou osobou.
11. K žalobcovu odkazu na rozhodnutí ze dne 9.7.2015, č.j. MV-27565-3/SO/sen-2015, a dále rozhodnutí č.j. MV-76730-3/SO-2015, žalovaná uvádí, že skutečnost, že je žalobce ženatý, nevylučuje, že žalobce opustil společnou domácnost vedenou s manželkou a žije ve společné domácnosti s N. V., avšak tyto skutečnosti zpochybňují trvalost jejich vztahu, k čemuž žalovaná dospěla také v žalobcem odkazovaném rozhodnutí ze dne 9.7.2015, č.j. MV-27565-3/SO/sen-2015. Rozhodnutí č.j. MV-76730-3/SO-2015 se týkalo posouzení, zda účastník řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie z titulu vztahu k nezletilému.
12. Žalovaná dále uvádí, že žádost žalobce byla zamítnuta podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., kdy nebyly potvrzeny důvody podle § 87h tohoto zákona, a nikoli z důvodu narušení veřejného pořádku nebo obcházení zákona o pobytu cizinců, přestože jednání žalobce nasvědčuje jeho úmyslu obcházet zákon o pobytu cizinců.
13. Pokud žalobce namítá, že žalovaná nevycházela z podkladů obsažených v jiném řízení, žalovaná odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.11.2009, č.j. 2 As 17/2009-60, a uvádí, že bylo v zájmu žalobce, aby shromáždil a žalované předložil všechny potřebné doklady.
14. K odkazu žalobce na § 87y zákona č. 326/1999 Sb., resp. dřívější žádosti o přechodný pobyt a rozhodnutí o nich, žalovaná uvádí, že o těchto žádostech bylo rozhodnuto negativně, protože žalobce není a ani v průběhu řízení o žádostech nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie a tento důvod zamítnutí žádosti zpětně potvrzuje, že žalobce nesplňoval ani zákonné podmínky pro použití § 87y zákona č. 326/1999 Sb. na dobu před právní mocí rozhodnutí o žádosti. V případě žalobcem odkazovaných

rozhodnutí žalované se nejednalo o skutkově shodné případy, a proto podle žalované závěry v nich uvedené nelze bez dalšího aplikovat na případ žalobce.

15. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem. Z výše uvedených důvodů navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

16. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.
18. Ze správního spisu vyplynulo, že důvodem, pro který byla žádost žalobce ze dne 14.9.2015 o vydání povolení k trvalému pobytu (ve které žalobce jako účel pobytu na území uvedl „87h odst. 1 písm. b) z. č. 326/1999 Sb., společná domácnost s družkou, obč. CZE – N. V., nar. „X“, bytem Š. 62, B.“) zamítnuta, byla skutečnost, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce je ženatý s F. I. (občankou Makedonie). Prvostupňový orgán dovodil, že vztah druha a družky sice lze podřadit pod vztah obdobný vztahu rodinnému, avšak nikoli za situace, kdy některý z partnerů je současně manželem jiné osoby (byť byla podána žaloba o rozvod manželství), neboť takovým postupem by *de facto* byla připuštěna existence dvojího či vícero manželství. Prvostupňový orgán poukázal na to, že ze stejných důvodů byla žalobci zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 14.5.2014 a 22.5.2014. Prvostupňový orgán nadto uvedl, že nebyl potvrzen ani druhý důvod podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pro který žalobce žádá o vydání povolení k trvalému pobytu, a sice že by žalobce pobýval na území nepřetržitě po dobu dvou let.
19. Podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel.
20. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.
21. Podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.
22. Ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. je projevem harmonizace národních předpisů právem Evropské unie, a to konkrétně čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.4.2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č.

1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice“).

23. Za „trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice může být považován i řádně doložený trvalý partnerský vztah. Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný; musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky. Za vztah rodinný je považován vztah rodiče – děti, prarodiče – děti. Za vztah rodinný není považován vztah bratr – sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec – sestřenice (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2010, č.j. 5 As 6/2010-63 (č. 2094/2010 Sb. NSS.). Vztah obdobný vztahu rodinnému je tedy vykládán restriktivně (rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 7.12.2016, č.j. 1 Azs 273/2016-29, č. 3536/2017 Sb. NSS).
24. Správní orgány vycházely především ze zjištění, že nebyla naplněna okolnost existence vztahu obdobného vztahu rodinnému proto, že žalobce je ženatý s jinou ženou. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce je dosud ženatý se státní příslušnicí Makedonie, nikoli tedy členského státu Evropské unie, a nelze jej tedy pokládat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., a není ani otcem občana Evropské unie a s ohledem na jeho věk je vyloučeno, aby byl dítětem občana Evropské unie, a není ani přímým příbuzným občana Evropské unie (§ 15a odst. 1 písm. b/, c/ a d/ zákona č. 326/1999 Sb.). Pokud jde o vztah obdobný vztahu rodinnému, tak za takový vztah je podle prvostupňového orgánu možné považovat pouze vztah, který je analogický vztahům rodinným. Vztah rodinný a jemu obdobný by měly mít podobný, ne-li shodný obsah, aby mohly být postaveny sobě naroveň. Prvostupňový orgán zdůraznil, že akceptováním vztahu druhá a družky (tak žalobce popisuje svůj vztah s N. V.) a nahlížením na něj jako na vztah manželů by znamenalo připuštění existence dvojího manželství. Takový výklad by podle prvostupňového orgánu odporoval veřejnému pořádku. Proto bylo podle prvostupňového orgánu nadbytečné se zabývat skutkovými zjištěními týkajícími se okolnostmi soužití žalobce a N. V., shromážděnými v průběhu správního řízení (naplnění dalších podmínek ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.).
25. S tímto závěrem se zdejší soud jednoznačně ztotožňuje. Za situace, kdy je žalobce doposud ženatý s F. I., se nemůže v rozporu se základními principy, na nichž je založen nejen český právní řád, ale i společenské a kulturní zvyklosti České republiky a Evropské unie, dovolávat výhod postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie z titulu vztahu s českou občankou. Jak již zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 18.5.2017, č.j. 62 A 145/2015-59, ve věci přezkumu rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 22.5.2014 o udělení přechodného pobytu (rozhodnutí žalované ze dne 9.7.2015, č.j. MV-27565-3/SO/sen-2015, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 20.1.2015, č.j. OAM-7335-28/PP-2014), soud nepochybně, že žalobce skutečně s paní N. V. žije ve společné domácnosti a že s ní má určitý vztah, nicméně s ohledem na existenci jeho manželství je zdejší soud (senát, který o věci rozhoduje) přesvědčen, že s ohledem na existenci právního svazku žalobce s manželkou v zemi původu se žalobce nemůže ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. dovolávat toho, že má s občankou Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému.

26. Žalobce namítal, že prvostupňový orgán neprovedl navrhované důkazy a navíc se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2012, č.j. 1 As 55/2012-32, „...*Správní orgán není, ... vázán jakýmkoliv návrhem účastníka řízení na provedení důkazů. Pokud provedení důkazů správní orgán odmítne, musí se s důvody odmítnutí vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí...Provedení důkazů navržených účastníky řízení správní orgán může samozřejmě odmítnout v případě, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již bylo nadbytečné. Zjišťování skutkových otázek z hlediska právního posouzení věci bezvýznamných by bylo v hrubém rozporu s efektivitou správního řízení....*“.
27. Ze správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že žalobce v písemnosti „Doklad rodinného příslušníka občana ČR“ ze dne 15.9.2015 uvedl, že s družkou žije ve společné domácnosti a k ověření této skutečnosti navrhuje šetření na adrese společné domácnosti, případně jejich výsledky. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí dovodil, že pokud je některý z partnerů současně manželem jiné osoby (přestože byla podána žaloba o rozvod manželství), nelze takový vztah považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, neboť by tím byla *de facto* připuštěna existence dvojího či vícero manželství, což by bylo v rozporu s veřejným pořádkem. Podle prvostupňového orgánu naplnění dalších podmínek dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy vedení společné domácnosti a trvalost vztahu mezi žalobcem a N. V. bylo zkoumáno, avšak tato zjištění nejsou relevantní, neboť bylo zjištěno, že vztah žalobce k N. V. nelze považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému.
28. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí uvedla, že vztah obdobný vztahu rodinnému musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, a musí jít vždy o vztah mezi určitými osobami s dlouhodobou citovou či jinou vazbu, to však nikoliv za situace, kdy je žalobce ženatý s jinou ženou. Podle žalované nelze účelově zneužívat žádost o povolení k trvalému pobytu, přičemž v daném případě má žalobce manželku a s tím spojená práva a povinnosti a založené rodinné vazby, je proto na žalobci, aby formální stav uvedl do souladu se stavem skutečným. Podle žalované zjištěné skutečnosti (manželství s F. I.) zpochybňují trvalost vztahu žalobce s N. V. Podle žalované nebyla naplněna podmínka trvalosti vztahu, neboť ta je v obecné poloze dána objektivně zjistitelnými okolnostmi svědčícími o úmyslu založit a vést takové soužití trvale a nikoli pouze na přechodnou dobu. Dle žalované kromě trvalosti nebyla prokázána ani existence dalších znaků tohoto vztahu. S odkazem na doklad o zajištění ubytování žalovaná uvedla, že musí být doloženo splnění všech podmínek, nikoli pouze skutečnost, že spolu žalobce a N. V. žijí v témže bytě.
29. Z rozhodnutí obou stupňů podle zdejšího soudu vyplývá, že správní orgány v daném případě považovaly za podstatné, že nebyla naplněna podmínka existence vztahu obdobného vztahu rodinnému s odkazem na zjištění (které žalobce nikterak nezpochybňuje) manželství s Feride Ismaili. Z argumentace správních orgánů podle zdejšího soudu vyplývá, že zkoumání naplnění dalších podmínek (a tedy mj. prokazování skutečnosti, že žalobce a N. V. žijí ve společné domácnosti jako druh a družka, jak navrhoval žalobce v písemnosti „Doklad rodinného příslušníka občana ČR“ ze dne 15.9.2015) tedy v dané věci bylo nadbytečné. Přestože se tedy správní orgány výslovně s uvedenými důkazními návrhy žalobce nevypořádaly, nelze s ohledem na argumentaci uvedenou v prvostupňovém a druhostupňovém rozhodnutí dovodit, že by tento postup

měl za následek namítanou nezákonnost správních rozhodnutí pro porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Argumentace správních orgánů obou stupňů dává dostatečnou odpověď na to, že zjišťování skutkových otázek týkajících se charakteru vztahu žalobce s N. V. je pro posouzení žádosti žalobce irelevantní.

30. Ze stejného důvodu je pro posouzení věci nepodstatné, že trvalost vztahu žalobce s N. V. má podle žalobce vyplývat i z listin obsažených ve správních spisech vedených v řízení o předchozích žádostech žalobce o povolení k přechodnému pobytu. Jak bylo výše zdůrazněno, podmínka trvalosti vztahu s N. V. nebyla v dané věci rozhodnou.
31. Co se týká obecné námitky porušení § 2 odst. 1 a 2, čl. 3 odst. 1, čl. 10 odst. 2, čl. 15 odst. 1 a čl. 16 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod a dále § 2 odst. 1, 4, § 3, § 6 odst. 2, § 7 a § 8 odst. 2 správního řádu, k tomu soud uvádí, že z postupu správních orgánů, jak byl shrnut výše, nelze dovodit, že by se správní orgány namítaného porušení základních zásad činnosti dopustily.
32. K námitce, že pokud dospěly správní orgány k závěrům o narušení veřejného pořádku a obcházení zákona o pobytu cizinců, měly rozhodovat podle jiných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., k tomu soud uvádí, že žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla prvostupňovým orgánem zamítnuta podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly splněny předpoklady podle § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců; taktéž žalovaná v napadeném rozhodnutí dovodila, že prvostupňový orgán nepochybil, když předmětnou žádost zamítl podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení nebyly potvrzeny důvody podle § 87h zákona o pobytu cizinců, a vzhledem k tomu, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, nelze jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podané dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyhovět. Z argumentace správních orgánů tedy nevyplývá, že by žádost žalobce byla zamítnuta podle § 87 k odst. 1 písm. a), podle něhož ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
33. Co se týká poukazu žalobce na závěry žalované o tom, že v projednávaném případě došlo k přerušení nepřetržitosti přechodného pobytu na území, neboť o žádostech žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu bylo rozhodnuto negativně, což podle žalobce odporuje závěrům žalované v jiných rozhodnutích, tak k tomu soud uvádí, že nesplnění podmínky nepřetržitosti pobytu správní orgány zmínily nad rámec nosného důvodu pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, kterým bylo zjištění, že žalobce nesplňuje již prvotní předpoklad pro udělení tohoto pobytového oprávnění, tedy postavení rodinného příslušníka občana EU.
34. Soud tedy dospěl k závěru, že v žádném ze žalobních bodů není žaloba důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

35. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšné žalované. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. června 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu